

ת"פ 10574/04 - ת אמר עיסאיו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 14-10574 מדינת ישראל נ' עיסאיו

בפני כב' השופט עמית פרץ
ה הנאשם (הנאשם)
ת אמר עיסאיו
ע"י ב"כ עו"ד יעקב פלומו

נגד
המשיבת (הממשימה)
מדינת ישראל

ע"י תביעות מחוז מרכז (שלוחת כפ"ס)

החלטה

בגדי הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של איומים והסגת גבול. בהתאם לעובדות כתוב האישום, ארעה תאונה בין הרכב המתלוננים לרכב בו שהה הנאשם כנוסע. מיד ובסמוך לתאונת, עצר הרכב בו נסע הנאשם ומאחוריו עצר רכב המתלוננים. הנאשם נכנס לרכב המתלוננים, הוציא את מפתח הרכבת מתוך המפסק והכנסו לתוך כיסו. הנאשם סירב לבקשת המתלוננת להסביר את המפתח, ואמר לה כי הוא יסע בהילוך אחריו בכוננה ויפגע ברכב המתלוננים, מפני שלפי החוק מי שנכנס ברכב אחר הוא אשם.

בפי הנאשם שתי טענות מקדמיות:

1. העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה.
2. זוטי דברים.

שתי הטענות נטעןו ביחס לעבירות האיומים בלבד.

משמעות טענה "עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה" היא כי גם אם יקבע כי העובדות המתוארות בכתב האישום נכונות במלואן, הדבר לא יהווה בסיס להרשעה בעבירה המיוחסת לנายนם. במסגרת הטענה הראשונה נטען כי האמרה המיוחסת לנายน אין עולה כדי איום ממשמעותו בחוק העונשין, והוא קרוביה יותר למתן הסבר לשאלת מי נושא באחריות ביטוחית בעת גרימת נזק בתאונת. נטען כי ניתן ללמוד זאת מכלול הנתונים ביניהם העובדה כי מדובר באירוע סתמיות וכי האיומים לא מומש, ובפועל לא נגרם נזק לרכב המתלונן. לטענת הנאשם, מטרתו הייתה לעכב את המתלונן עד להגעת המשטרה למקום, שכן עם הגעת המשטרה הוא מסר לידי השוטרים את מפתח הרכב המתלוננים.

ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** נקבע כי השאלה האם ביטוי או התנהגות מסוימים יסוגו כאיום נבחנת מנוקדת מבטו של "אדם מן היישוב" הנמצא בניסיונו של המאום. לטעמי, בנסיבות המתוירות בכתב האישום, כל "אדם מן היישוב", היה חש מפוחד, שלא לומר אחוז אימה, לנוכח החדרה לרכב הפרט, הוצאת המפתח מהמפסק, נטילתתו, והאים בפגיעה ברכב העומד דומם באמצעות נהיגה לאחר רכב זהה עתה היה מעורב בתאונת עימיו.

לא ברור לי כיצד מן הנסיבות המתוירות בכתב האישום, ניתן להתרשם כי הדברים נאמרו כהסבר לשאלת מי נושא בגין מבحינה ביטוחית. זאת מפני שהדברים כולו אIOS מפורש לפגיעה ברכב המתלוננים, ואילו היה מדובר בהסביר הדבר לא היה נדרש את החדרה לרכב ונטיית המפתח. הטענה כי כוונת הנאשם הייתה רק לעכב את המתלוננת עד הגעת המשטרת למקום, אינה מתישבת עם עובדות כתב האישום, שהרי לא ברור מדוע לשם עיכוב המתלוננת במקום היה צורך לאיים בפגיעה ברכבה. הטענה כי הנאשם לא מימש את האIOS ולא פגע ברכב המתלוננים אינה רלוונטית מפני שהוא דבר בעבירה התנהגותית ולא תוצאותית.

לאור המפורט לעיל דין הטענה הראשונה נדחת.

במסגרת הטענה השנייה, טוען כי האמירה המיוחסת לנאהם הנה בגדיר "זוטי דברים" לאור אופיו האIOS, תוכנו והמשמעות אותה ניתן להבין מן האמירה בבחן ה"אדם הסביר". לעניין זה, סעיף 34ז לחוק העונשין, התשל"ג-1977 מפרט ארבעה תנאים המctrברים לצורך ביסוסו של הסיג: "...**טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי...**".

בע"פ 303/78 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל רמזוריים ובקרה בע"מ** נקבע כי לא ניתן לקבוע באופן מדויק את משקלו הסגול של כל תנאי ותנאי, אולם הדעה הרווחת היא כי משקלו של התנאי האחרון, האינטראס הציבורי, גדול מכל השאר. כמו כן נקבע כי יש להחיל את הסיג בזרירות תוך בוחינת נסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה. על בית המשפט לשאול עצמו ביחס לכל מקרה ומקרה האם מעשה העבירה הצמיה במידה מזערית של סכנה לציבור.

נוכחותם עקרונות אלה לעניינו, תוך מתן דגש לאינטראס הציבורי, דין הטענה להידחות. לא ניתן לומר כי מדובר באירוע המצו依 ברגע הנמור של האIOSים, וזאת נוכח טיב האIOSים ונסיבותיו כפי שפורטו לעיל. התרשמתי כי מנגנון המיפויים עולה סכנה לציבור ולכך אין לסוגם כמעשים קלי ערך ולהחיל עליהם את הסיג. אדרבא, כאשר במצבות הישראלית, למehrba הצעיר, מחלקות שונות בין נוהגים ונושעים בכל רכב מובילות לא אחת למשיע אIOSים ואף אלימות ממשית.

לאור האמור לעיל, הנני דוחה את שתי הטענות המקדימות.

על אף האמור בפרוטוקול הדיון האחרון, הרי משפטים אלו כחודש טרם מועד הדיון הבא, אין טעם להמתין למועד זה לצורך שימוש ההחלטה, ועל כן המזכירות תעבירה בהקדם לידי הצדדים. בנסיבות אלה, על ההגנה להעיר למתן תשובה לגופו של כתב האישום בדיון הבא.

ניתנה היום, ו' ניסן תשע"ה, 26 ממרץ 2015, בהעדר הצדדים.